

hvor en udvidelse af straffelovens bestemmelser, som beskrevet ovenfor, ikke helt vil kunne eliminere behovet for den objektive ansvarsform, såfremt man ønsker at kunne gøre et strafferetligt ansvar gældende i samme omfang som hidtil.

I den forbindelse udtaler rådet, at hvis bestemmelserne om objektivt ansvar på f.eks. arbejdsmiljøområdet ophæves, vil det betyde, at der efter omstændighederne ikke vil være mulighed for at placere et strafferetligt ansvar hverken på indehaveren personligt eller på virksomheden som sådan.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at det fremgår af Folketingets Retsudvalgs betænkning af 7. maj 1996 over forslag til lov om ændring af straffeloven (strafansvar for juridiske personer), at et flertal af udvalget ikke delte Straffelovrådets opfattelse af, at alle særlove med objektivt ansvar (bortset fra mediansvarsloven) bør ophæves. Flertallet fandt derimod, at der på bl.a. Arbejdsministeriets område findes love med objektivt ansvar, som bør opretholdes.

Flertallet tilsluttede sig i den forbindelse Justitsministeriets forslag i bemærkningerne til lovforslaget om, at de gældende bestemmelser om objektivt individualansvar underkastes en kritisk vurdering med henblik på en stillingtagen til, om bestemmelserne kan ophæves, eller om der på det pågældende område foreligger afgørende grunde til at opretholde en hjemmel til objektivt individualansvar.

Man fandt således ikke, at alle hjemler til objektivt ansvar i særlove umiddelbart skulle ophæves. Og straffelovsændringen (med Justitsministeriets bemærkninger) blev som bekendt vedtaget af Folketinget.

I forbindelse med behandlingen af lovforslaget om ændring af arbejdsmiljøloven (Gennemførelse af handlingsprogrammet »Rent Arbejdsmiljø År 2005« m.v.) blev der foretaget en kritisk vurdering af hjemlen til objektivt ansvar i arbejdsmiljøloven. Lovforslaget blev senere vedtaget som lov nr. 379 af 10. juni 1997.

I besvarelsen af spørgsmål nr. 11-12 af 21. maj 1997 (L 259 - bilag 17) fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg oplyste den daværende arbejdsminister bl.a., at ministeren efter nøje overvejelse fandt, at der var og er vægtige grunde til at bibeholde det objektive ansvar.

Jeg kan helt tilslutte mig min forgængers synspunkt, og det er denne udtalelse og udtalelsen fra flertallet i Folketingets Retsudvalg jeg

henholder mig til, når jeg anbefaler, at det objektive ansvar på arbejdsmiljøområdet opretholdes.

Jeg finder det i den forbindelse væsentligt, at Folketingets Retsudvalg og Folketinget som sådan - efter at Straffelovrådet afgav sin betænkning - har vurderet, at ikke alle særloves hjemler til objektivt ansvar nødvendigvis skal ophæves.

Spm. nr. S 1569

Til arbejdsministeren (22/3 99) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Vil ministeren oplyse, i hvilken sammenhæng og hvornår Straffelovrådet har afgivet en udtalelse, der kan tages til indtægt for en fastholdelse af det objektive strafansvar på arbejdsmiljøområdet?«

Begrundelse

I besvarelsen på spørgsmål nr. 24 af 25. november 1998 til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg tager ministeren Straffelovrådets udtalelser til indtægt for, at det objektive individualansvar skal fastholdes bl.a. på arbejdsmiljøområdet.

(Besvaret sammen med spm. nr. S 1568).

Spm. nr. S 1570

Til arbejdsministeren (22/3 99) af:

Ulla Tørnæs (V):

»Finder ministeren det rimeligt, at en arbejdsgiver vil kunne idømmes straf i tilfælde, hvor en overtrædelse af arbejdsmiljølovgivningen er begået af de ansatte, og selv om arbejdsgiveren kan dokumentere, at denne i enhver henseende har opfyldt sine forpligtelser efter loven, f.eks. for så vidt angår organisering af arbejde, instruktion m.v., og finder ministeren, at en sådan retstilstand er egnet til at motivere arbejdsgiveren til at styrke arbejdsmiljølovsatsen på den enkelte virksomhed?«